

Arrest

nr. 192 657 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 september 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 februari 2017 en op 21 maart 2017.

1.3. Op 22 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 mei 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza. U bent geboren op 6 december 1996 in het ziekenhuis van al-Shifa, te Gaza. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in het al-Shati Vluchtelingenkamp. Op uw veertiende verhuisde u van uw ouderlijke huis naar het huis van uw grootvader aan moederskant, met name Z.(...) H.(...) a.(...) Q.(...), omwille van een dispuut met uw vader. Uw vader wou dat u uw studies verder zette, maar u besloot bij uw grootvader aan de slag gaan als visser. U verbleef gedurende zes jaar bij uw grootvader, gedurende die periode had u géén contact met uw vader. Sinds uw veertiende werkte u samen met uw grootvader en verschillende ooms als visser op zee. Eén jaar voor uw vertrek uit Gaza werd u benaderd door uw moeder die u vroeg om terug te keren naar huis. Op dat moment zat uw vader al verschillende jaren in het buitenland. Zowel u als uw broer A.(...) moesten op dat moment werken om uw gezin te onderhouden. Begin september 2015 voer u samen met twee arbeiders uit om te gaan vissen. Gedurende uw tocht op zee opende een Israëlisch oorlogsschip het vuur op uw boot. U was op dat moment te ver op zee uitgevaren – voorbij de toegelaten 6 mijl - om te gaan vissen. Na verschillende waarschuwingsschoten werd uw boot door het oorlogsschip helemaal tot aan de haven van Gaza geëscorteerd, waar u aanmeerde. Bij het ophalen van uw visserspasjes bij de kustwacht werd u gevraagd naar het probleem tussen u en de Israëlische marine. U legde uit wat er gebeurd was en vertrok. Op 20 september, twee weken na het incident op zee, ontving u een oproepingsbrief van de interne veiligheidsdienst van Hamas waarin u gevraagd werd om u aan te melden bij het politiekantoor van Khan Younes el Bahr. Uw neef bracht u, op vraag van uw moeder, naar het politiekantoor. Na uw aankomst op het politiekantoor van Khan Younes werd u vrijwel onmiddellijk beschuldigd van spionage voor de Israëlische inlichtingendienst 'Mossad'. Men vond uw aanvaring met het Israëlische oorlogsschip verdacht, mede door het slechte weersomstandigheden op het moment van de gebeurtenis. Als gevolg van die beschuldiging werd u opgepakt en gedurende één maand vastgehouden. Tijdens uw detentie werd u ook gefolterd.. Na afloop van die maand werd u voorwaardelijk vrijgesproken door de rechtbank van Khan Younes; u mocht uw gsm niet meer gebruiken, u mocht niet werken als visser en mocht niet op zee gaan. Ongeveer één maand na uw vrijlating, meer bepaald op 1 december 2015, hernam u uw werk als visser aangezien u geen andere bron van inkomsten had. U vertrok zoals gewoonlijk naar de haven waar u uw visserspasje, en dat van uw arbeiders, indiende bij de kustwacht. Na een dag op zee meerde u terug aan in de haven van Gaza. Toen u uw pasje wilde ophalen in het kantoor van de haven werd u tegengehouden door leden van de interne veiligheidsdienst aangezien u de voorwaarde van uw vrijlating had geschonden. Uw vissen werden in zee gegooid en u werd naar het strand gebracht. Daar werd u in elkaar geslagen en voor dood achter gelaten. U werd door omstaanders naar het ziekenhuis gebracht voor verzorging. U heeft dezelfde dag het ziekenhuis nog verlaten. U verbleef gedurende 15 dagen bij uw tante in Khan Younes, waarna u verschillende malen van verblijfplaats wisselde. In die periode regelde uw oom uw vertrek uit Gaza. Op 15 februari 2016 verliet u Gaza via de Rafah grenspost. U verliet Gaza op een illegale wijze, gebruik makend van het paspoort van uw neef M.(...) A.(...) a.(...) S.(...) A.(...) S.(...) om de Palestijnse grenspost te passeren. U reisde vervolgens op legale wijze verder via Egypte naar Turkije. Van daaruit vervolgde u op illegale wijze uw weg en reisde u via Griekenland, Italië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 23 augustus 2016 aankwam. U diende op 7 september een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Sinds uw vertrek werden uw familieleden, die eveneens als vissers werken, systematische gecontroleerd door de kustwacht. Zo moesten ze telkens hun documenten tonen bij vertrek en aankomst in de haven. Daarnaast hebben de autoriteiten de boten van uw ooms geïnspecteerd en naar u gevraagd. Leden van Hamas zouden daarenboven bij uw moeder naar u hebben geïnformeerd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende stukken neer: uw identiteitskaart, een kopie van uw UNWRakaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw papieren visserspasje, een kopie van uw elektronisch visserspasje, een kopie van een oproepingsbrief van de Interne Veiligheid, een kopie van een verzoekschrift van het parket, een kopie van een medisch attest van al-Shifa ziekenhuis, een medisch attest uit België, kopieën van de geboorteaktes van uw moeder, vader, broers en zussen en kopieën van de identiteitskaarten van uw moeder, uw vader en uw broer A.(...).

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag dd. 16/02/2017, p. 3). U kon immers medische zorgen genieten van UNWRA (zie CGVS 16/02/2017, p. 4) alsook UNWRA onderwijs volgen (zie CGVS 16/02/2017, p. 5 en 7). Momenteel genieten uw broers en zussen - met uitzondering van A.(...) en M.(...) - nog steeds UNWRA onderwijs in Gaza (zie CGVS 16/02/2017, p. 7). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw familie op vaste tijdstippen zowel voedsel- als financiële hulp kreeg. Eveneens blijkt dat uw familie ook materiële steun, zoals visnetten en andere materialen, kreeg om hun beroep als vissers te kunnen uitoefenen (zie CGVS 16/02/2017, p. 3).

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de door u ondervonden problemen niet éénsluitend zijn. Zo verklaarde u eerst in september 2015 onder vuur te zijn genomen door een Israëlisch oorlogsschip als gevolg van het overtreden van de 6 mijl-grens. U werd tot aan de haven van Gaza-stad geëscorteerd door het oorlogsschip. Naar aanleiding van dit incident wou de Palestijnse kustwacht weten wat de oorzaak was van uw problemen met de Israëlische marine. Twee weken later werd u naar eigenzeggen opgeroepen om zich aan te melden in het politie kantoor van Khan Younes. Op het politiebureau werd u beschuldigd van spionage voor 'Mossad'. Men wou weten waarom u was uitgevaren op een dag waarop de weersomstandigheden dat niet toelieten (zie CGVS 16/02/2017, p. 18). Daarenboven vond men het incident met het oorlogsschip verdacht. Omwille van die beschuldiging werd u één maand vastgehouden en gefolterd, waarna u voorwaardelijk werd vrijgelaten (zie CGVS 16/02/2017, p. 13 en 15). Later paste u uw verklaringen aan en stelde u dat het incident met het oorlogsschip - u zou verdwaald geraakt zijn op zee samen met uw twee arbeiders en achtervolgd zijn geworden door de Israëlische marine - plaatsvond op 1 december (zie CGVS 21/03/2017, p. 1 en 2). Uit uw verklaringen blijkt dat u in deze versie van de feiten eerst beschuldigd werd van spionage door Hamas, alvorens de problemen met de Israëlische marine te hebben ondervonden. Waarom u in de eerste plaats beschuldigd zou zijn van spionage vermeldde u echter niet. Vervolgens wijzigde u wederom uw verklaringen en u stelde opnieuw dat het incident met de Israëlische marine weldegelijk plaatsvond begin september 2015 en dat u omwille hiervan beschuldigd werd van spionage (zie CGVS 21/03/2017, p. 2). Ook in de daaropvolgende verklaringen blijft u beide scenario's door elkaar halen. Zo stelde u op een gegeven moment opnieuw dat u op 1 december 2015 verdwaald raakte op zee (zie CGVS 21/03/2017, p. 5). Dient te worden opgemerkt dat er minstens van u verwacht kan worden dat u op een duidelijke manier de feiten die u zelf meemaakte – wanneer het incident met Israëlische marine plaatsvond en de directe gevolgen hiervan, met name de beschuldiging van spionage -, zou kunnen weergeven. Het is in deze hoogst opmerkelijk dat u verward zou zijn over de tijdslijn van de door u meegemaakte gebeurtenissen. Het voorafgaande ondermijnt de

geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Verder mag het verbazen dat u door Hamas verdacht zou zijn van spionage voor 'Mossad' en de Israëlische autoriteiten. In dit verband herhaalt u meermaals dat Hamas u omwille van de aanvaring met de Israëlische marine verdacht van spionage (zie CGVS 16/02/2017, p. 17 – zie CGVS 21/03/2017, p. 5). U kon echter op geen enkele manier concreet maken wat de link tussen het incident op zee en uw vermeende aanhouding was. Waarom u zou zijn verdacht van spionage voor 'Mossad' dan wel de Israëlische autoriteiten omwille van het incident begin september, is geenszins duidelijk. Uit de oproepingsbrief, die u ter staving van uw asielrelaas voorlegde, blijkt louter dat u zich op 20 september 2015 moest aanmelden op het politiekantoor van Khan Younes. In de brief wordt echter wel niet vermeld wat de reden voor deze oproeping is (zie CGVS 16/02/2017, p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zelf niet op de hoogte bent van de inhoud van de desbetreffende oproepingsbrief. In dit verband verklaarde u dat uw moeder de brief heeft gelezen en u vertelde dat u zich moest gaan aanmelden (zie CGVS 16/02/2017, p.11). Zelf heeft u nooit de brief gelezen noch een poging gedaan u omtrent de inhoud van de oproepingsbrief te informeren. Daarenboven blijkt het zagezegde attest van de rechtbank, dat u eveneens ter staving van uw asielrelaas voorlegde, in werkelijkheid een verzoekschrift van het parket te zijn waarin de gevangenis van Gaza gevraagd wordt u en uw medewerkers voor te leiden voor verhoor (zie CGVS 16/02/2017, p. 11). Dient te worden opgemerkt dat u meermaals verklaarde dat het een document betreft van de rechtbank van Khan Younes inzake uw vrijlating (zie CGVS 16/02/2016, p.11 en 12 – zie CGVS 21/03/2017, p. 5). Op basis van de vertaling is echter duidelijk dat dit geenszins het geval is. Het mag verbazen dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van een document dat u voorlegt ter staving van uw eigen relaas. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de inhoud van desbetreffend document. Dient daarenboven vastgesteld te worden dat uit dit document ook niet valt af te leiden wat aan de basis ligt van het in het verzoekschrift vermelde onderzoek. Of u al dan niet verdacht werd van spionage omwille van de reeds bovengenoemde redenen kan uit dit document geenszins worden afgeleid. Daarenboven doet u totale gebrek aan interesse in de door u voorgelegde documenten niet enkel afbreuk aan de bewijswaarde van de documenten maar ook aan verklaringen die u ermee wil ondersteunen. Naast u gebrek aan kennis over uw documenten dient nog te worden benadrukt dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het door u neergelegde document betreft bovendien een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat er ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van de bovengenoemde documenten. Voorts is opmerkelijk dat u er niet in slaagde documenten van de rechtbank o.a. uw vrijspraak en de daaraan gekoppelde voorwaarden, voor te leggen.

Wat ook ten zeerste mag verbazen is dat u - nadat u voorwaardelijk werd vrijgelaten door de rechtbank te Khan Younes - al na één maand besloot om uw activiteiten als visser te hervatten. Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de rechtbank u drie voorwaarden voor uw vrijlating had opgelegd, waaronder een verbod om te werken als visser (zie CGVS 16/02/2017, p. 12). U verklaarde in dit verband dat u uw activiteiten hervatte uit noodzaak, u stelde op dat moment bijna te zijn gestorven van de honger (zie CGVS 21/03/2017, p. 6). Dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin kon rekenen op de financiële steun van uw oom na het incident op 1 december (zie CGVS 21/03/2016, p. 6 en 8). Het mag dan ten zeerste verbazen dat u op dat moment géén beroep zou hebben kunnen doen op uw oom ter ondersteuning van uw familie, maar dat u verplicht zou zijn geweest uw activiteiten te hervatten en daarmee uw leven op het spel te zetten. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich steeds – zowel bij vertrek als aankomst - moest identificeren bij de kustwacht in de haven (zie CGVS 21/03/2017, p. 7). Zo stelde u dat u op 1 december uw pasje en dat van uw werknemers heeft afgegeven aan het kantoor van de kustwacht alvorens te vertrekken, na een dag op zee ging u uw pasje weer ophalen (zie CGVS 16/02/2017, p. 13 – 21/03/2017, p. 2). U verklaarde dat die gegevens elektronisch worden opgeslagen en raadpleegbaar zijn door alle politiekantoren waardoor men makkelijk kan nagaan wie gaan vissen is (zie CGVS 16/02/2017, p. 13). Uw gedrag is in deze op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Indien u werkelijke vreesde voor uw leven als gevolg van het overtreden van uw voorwaarden (zie CGVS 16/02/2017 p. 7) , dan mag het ten zeerste verbazen dat u zichzelf zou gaan aanmelden bij de lokale kustwacht. Wetende dat uw gegevens opgeslagen worden in hun systeem en dat u hierbij op heterdaad betrapt zou worden van het schenden van de aan u opgelegde voorwaarden, kan logischerwijs verondersteld worden dat u iets voorzichtiger zou tewerk gaan. Dit eens te meer gezien u zelf verklaarde dat u riskeerde de doodstraf te krijgen (zie CGVS 21/03/2017, p. 7). Dat u, hiermee rekening houdende dan zou beslist hebben om het expliciete bevel uw vissersactiviteiten te stoppen, zonder meer naast u neer te leggen en uw werk gewoon zou hervat hebben, dit zelfs nadat u

één maand opgesloten en naar eigenzeggen gefolterd werd, is geenszins aannemelijk. Daarenboven verklaarde u, wanneer gepeild werd naar de risico's verbonden aan het heropstarten van uw vissersactiviteiten, eerst en vooral dat u op elk moment onder vuur kon genomen worden door Israëlische marineschepen (zie CGVS 21/03/2017, p. 7). Pas nadat u uitdrukkelijk gevraagd werd naar de risico's verbonden aan het negeren van uw voorwaarden vermeldde u uw vrees voor Hamas (zie CGVS 21/03/2017, p. 7). Het mag verbazen dat u in het kader van uw asielaanvraag eerst en vooral de problemen met de Israëlische marine zou benoemen als gevaarlijk, wanneer u duidelijk aangaf dat de hoofdmoot van uw problemen verbonden zijn met Hamas.

Voorts verklaarde u dat uw familieleden naar aanleiding van uw vertrek problemen hebben ondervonden met Hamas. In dit verband stelde u dat uw ooms onderworpen zijn aan systematische controle van hun documenten, daarenboven zou hun boot geïnspecteerd zijn door de autoriteiten (zie CGVS 16/02/2017, p. 8). U verklaarde hierbij nog dat men op het moment van de bootinspectie naar u heeft gevraagd (zie CGVS 26/02/2017, p. 8). U stelde verder dat informanten van Hamas of van de moskee meermaals bij uw moeder langsgingen en naar u vroegen (zie CGVS 26/2/2017, p. 8). Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat dit loutere beweringen zijn van uw kant die u op geen enkele manier kan hardmaken. U zou over deze zaken via uw moeder zijn ingelicht, doch uw moeder kan bezwaarlijk als een objectieve informatiebron worden beschouwd. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat, gezien vragen kunnen worden gesteld bij de problemen die u voorheen met Hamas zou hebben gekend, ook de geloofwaardigheid van de feiten die zich na uw vlucht zouden hebben voorgedaan op de helling komt staan. Dit terzijde, wat betreft het feit dat uw ooms hun boot werd geïnspecteerd, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat dit de normale gang van zaken betreft. Zo stelde u meermaals dat vissers bij het uitvaren hun visserspasjes moet afgeven bij het kantoor van de kustwacht, nadat men opnieuw is aangemeerd kan men de pasjes terug gaan ophalen (zie CGVS 16/02/2017, p. 11 en 13 – zie CGVS 21/03/2017, p. 21/03/2017, p. 4 en 7). Hiermee rekening houdende kan bezwaarlijk worden gesteld dat uw oom, omwille van u, thans worden gevisieerd. Dat uw ooms voorts naar u zouden zijn gevraagd, kan hier geen ander licht op werpen. Dat naar u werd gevraagd wordt op zich niet betwist. Echter, wie precies naar u vroeg en waarom naar u werd gevraagd – gezien u jarenlang als visser werkte is immers niet uitgesloten dat men naar u vroeg omdat men u al enige tijd niet meer had gezien – is geenszins duidelijk. Wat voorts de bezoeken van de informanten van Hamas of de moskee aan uw moeder betreft, moet eveneens worden opgemerkt dat u geenszins in concreto heeft aangetoond waarom deze personen precies naar u kwamen vragen dan wel dat ze in hun hoedanigheid als “informant van...” naar u kwamen vragen. Dat ook hier naar u werd gevraagd omdat men u al enige tijd niet meer in de buurt had gezien, kan niet worden uitgesloten. Dat ze bovendien zouden gevraagd hebben wie u hielp Gaza te ontvluchten, is trouwens opmerkelijk temeer daar u verklaarde met het paspoort van uw neef te zijn vertrokken. Bovendien haalde u uitdrukkelijk aan dat ze niet geloven dat u Gaza verliet (zie CGVS 16/2/2017 p.13). Het mag overigens ook verbazen dat ze pas naar u kwamen vragen nadat u effectief de Gazastrook verliet terwijl u voor uw vertrek nog 2,5 maand op verschillende plaatsen in Gaza verbleef alvorens te vertrekken. Tot slot dient erop gewezen te worden dat de twee arbeiders – die naar eigenzeggen samen met u werden opgepakt naar aanleiding van het incident met de Israëlische marine - nog steeds te werk gesteld zijn bij uw ooms (zie CGVS 21/03/2017, p. 6). Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat zij, net als u, vermeld worden op de uitspraak van de rechtbank waarin jullie verboden werd om nog activiteiten op zee uit te oefenen (zie CGVS 16/02/2017, p. 11 en 12). Dit wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door Hamas worden gezocht in verband met spionage. Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNWRA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in

geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen,

politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot

elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al-Shati is jullie eigendom (zie CGVS 16/02/2017, p. 4). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw vader tewerkgesteld was bij de gemeente Gaza, waar hij ongeveer 3000 sjekel per maand verdiende (zie CGVS 16/02/2017, p. 6). Voor uw vader zijn vertrek uit Gaza was u in staat om geld aan de kant te zetten en te sparen, aangezien u geen bijdrage moest leveren aan het inkomen van uw gezin (zie CGVS 16/02/2017, p. 5). Na het vertrek van uw vader stonden u en uw broer A.(...) gezamenlijk in voor het gezinsinkomen. Met uw werk als visser verdiende u ongeveer 30 sjekel per dag. Daarnaast werkte uw jongere broer A.(...) als schoonmaker in een bedrijf voor medische apparatuur genaamd Zand (zie CGVS 16/02/2017, p. 5 en 7). U was echter niet op de hoogte of uw vader – sinds zijn vertrek – nog financiële bijdragen leverde aan het gezinsinkomen (zie CGVS 16/02/2017, p. 7 en 13). Momenteel krijgt uw gezin maandelijks 700 sjekel – als financiële ondersteuning – van uw oom aan vaderszijde, A.(...), en werkt uw jongere broer M.(...) als visser bij uw grootvader (zie CGVS 16/02/2017, p. 6, 7 en 13). Het CGVS is op de hoogte van de impact van de blokkade, i.c. het beperken van de grens tot zes zeemijl, op de vissers in Gaza. Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van die beperking in sommige seizoenen moeite ondervond om voldoende vissen uit de zee te halen (zie CGVS 16/02/2017, p. 14). Op dergelijke momenten was Gaza afhankelijk van de visimport uit Egypte (zie CGVS 16/02/2017, p. 15). Daarenboven stelde u dat u omwille van de blokkade niet in diepere wateren kon vissen, wat nadelig is voor de lokale vissers aangezien die wateren meer en grotere vissen bevatten (zie CGVS, p. 15). Anderzijds dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw familie wel in het bezit is van twee vissersboten (zie CGVS 16/02/2017, p. 14), en arbeiders in dienst heeft (CGVS 16/02/2017, p. 13 en 15). Dat u niet op de hoogte was van de prijs van de vis, is eveneens een graadmeter voor uw financiële situatie in Gaza (zie CGVS 16/02/2017, p. 15). Er kan immers vanuit gegaan worden dat u, indien uw situatie van dien aard was dat u moeite had om rond te komen, meer interesse zou hebben getoond in het financiële aspect van uw arbeid en op de hoogte zou zijn geweest van de prijs van vis. Hieruit mag blijken dat uw situatie behoorlijk was. Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in Gaza over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS 16/02/2017, p. 6 en 7 – zie CGVS 21/03/2017, p. 6). Deze bevinding en uw verklaringen inzake uw leefomstandigheden voor uw vertrek doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelikheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlijs leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlijs strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlijs strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw UNWRA-kaart, de kopie van uw geboorteakte, de kopie van uw papieren visserspasje, de kopie van uw elektronisch visserspasje, kopieën van de geboorteaktes van uw moeder, vader, broers en zussen en kopieën van de identiteitskaarten van uw moeder, uw vader en uw broer A.(...) bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw familieleden, uw herkomst, uw tewerkstelling en uw studies alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De twee medische attesten die u tot slot voorlegde, bevestigen enkel dat u verwondingen aan uw neus heeft opgelopen, vermoedelijk door een slag in het aangezicht, maar biedt op zich geen enkele informatie over de omstandigheden waarin en/of het tijdstip waarop u deze verwondingen opliep. Evenmin kan uit dit attest worden afgeleid wat de aanleiding was voor de verwonding noch geeft dit uitsluitend over de betrokkenen. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De kopie van de oproepingsbrief van de Interne Veiligheid en de kopie van een verzoekschrift van het parket werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 1A en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van de vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en machtsoverschrijding, poneert verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens voldoet hij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiair beschermingsstatuut zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D, lid 1 van het vluchtelingenverdrag, dient verzoeker in eerste instantie uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. Gezien de doelstelling van artikel 1D de verhoogde en continue bescherming van Palestijnse vluchtelingen verzekeren is, dient onderzocht te worden of hij van rechtswege kan ingesloten worden in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag. Dit is het geval wanneer de bijstand van UNRWA "om welke reden dan ook is opgehouden". Voor de interpretatie van deze zinsnede verwijst verzoeker naar het arrest El Kott van het Hof van Justitie (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal, 19 december 2012) en UNHCR, "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection", 2013. In het arrest El Kott stelt het Hof van Justitie dat bij het bepalen of de bijstand daadwerkelijk is opgehouden ten aanzien van een bepaald persoon de bevoegde nationale autoriteiten dienen na te gaan "of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten". Bij dit onderzoek dient rekening gehouden te worden met de doelstelling van artikel 1D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het Hof bepaalt dat "gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNWRA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast". Bij dit onderzoek dienen alle factoren individueel te worden beoordeeld, artikel

4, § 3 van de Kwalificatierichtlijn is hierop naar analogie van toepassing. Verzoeker wijst erop dat de positie van UNHCR over de interpretatie van artikel 1D gelijkloopt met die van het Hof van Justitie in dit arrest. Het begrip *"om welke reden dan ook"* mag niet restrictief geïnterpreteerd worden. De zinsnede omvat de beëindiging van UNRWA als agentschap, de onderbreking van haar activiteiten of elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon die maakt dat hij zich niet onder de bijstand van UNRWA kan plaatsen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij de beoordeling. Beschermingsgerelateerde obstakels kunnen zowel individuele bedreigingen als risico's als meer algemene situaties zoals gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoeker is van mening dat hij in toepassing van artikel 1D, lid 2 *ipso facto* erkend dient te worden als vluchteling. In eerste instantie argumenteert hij dat hij als visser zwaar getroffen wordt door de collectieve bestraffing door de Israëlische autoriteiten van de burgerbevolking in Gaza. Het leven wordt hem naar eigen zeggen in Gaza onmogelijk gemaakt door de Israëlische autoriteiten en Hamas. Hij werd met andere woorden gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het arrest El Kott. Verzoeker hekelt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met zijn profiel als visser uit Gaza. Uit het dossier blijkt volgens verzoeker niet dat het Commissariaat-generaal heeft onderzocht welke risico's vissers in Gaza lopen. Er is hieromtrent geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Het Commissariaat-generaal is naar mening van verzoeker dan ook tekortgeschoten aan haar onderzoeksplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en heeft niet voldaan aan haar samenwerkingsplicht zoals uiteengezet in het arrest M.M. van het Hof van Justitie. Dat het Commissariaat-generaal zijn relaas niet geloofwaardig acht ontslaat haar niet van de verplichting te onderzoeken of hij zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker voert aan dat hij stamt uit een vissersfamilie en sinds zijn 14 jaar zelf het beroep van visser in Gaza uitoefent. Hij stond samen met zijn broer in voor het volledige onderhoud van zijn gezin, dat uit 8 personen bestond (vader verblijft in buitenland). Verzoeker verklaart dat hij ongeveer 30 shekel per dag verdient, of 7,5 euro. Voor zijn overleven is verzoeker afhankelijk van de visvangst. Visvangst in Gaza wordt evenwel ernstig beperkt door het feit dat vissers zich enkel tot op zes zeemijl van de kust mogen begeven. Ook op verzoeker had dit impact. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor waar hij het volgende toelichtte: *"Vroeger was zee open voor ons. We konden toen diepe plaatsen bereiken. Diepte van die plaatsen was 100 tot 150 meter. Daar kan je grote vissen vangen. Later was diepte van zee beperkt van 20 tot 30 meter daar kan je enkel kleine vissen vangen."* Zelfs bij het respecteren van deze beperking worden vissers regelmatig lastiggevallen door de Israëlische autoriteiten. Zij worden regelmatig gearresteerd en zijn het slachtoffer van Israëlische kogels, in bepaalde gevallen met dodelijke afloop. Ook verzoeker verklaarde tijdens het gehoor vaak problemen te hebben gekend met de Israëlische kustwacht. Verzoeker vervolgt dat invoer van materiaal essentieel voor onderhoud en herstel van vissersboten wordt verboden door Israël, dat 95 procent van de Gazaanse vissers leeft onder de armoedegrens en dat het beleid van Israël ten aanzien van de vissers in Gaza onderdeel uitmaakt van de collectieve bestraffing door Israël gericht tegen de burgerbevolking in Gaza. Gaza wordt, sinds de overwinning van Hamas, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Het gebied wordt daarom, tot op de dag van vandaag, hermetisch afgesloten. De blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die benadrukt dat het feit dat alle burgers van Gaza zich in een gelijkaardige situatie bevinden niets afdoet aan de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waarin hij zich bevindt.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat de collectieve bestraffing van de burgerbevolking in Gaza, in de vorm van de blokkade, regelmatige aanvallen door de Israëlische autoriteiten gericht op de burgerbevolking en essentiële infrastructuur, ervoor heeft gezorgd dat de burgerbevolking van Gaza in onmenselijke omstandigheden leeft in de zin van artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker zich bij terugkeer niet in een onmenselijke situatie zal bevinden in de zin van artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-generaal stelt op basis van het arrest N. van het EHRM dat de socio-economische of humanitaire situatie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een onmenselijke behandeling uitmaken. Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van

artikel 3 EVRM echter een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest Sufi & Elmi. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. Recentelijk kondigden de Israëlische autoriteiten bovendien aan dat ze de elektriciteitstoevoer naar Gaza verder zullen beperken. Dit zal leiden tot een humanitaire catastrofe. Verzoeker besluit dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en op reguliere tijdstippen uitgevoerde militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit vrijheid van beweging, enzovoort zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest MSS, zoals bevestigd in het arrest Sufi & Elmi, dient naar mening van verzoeker dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. Dit gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals hierboven beschreven voor de volledige Gazaanse bevolking, die het slachtoffer is van de blokkade en in een openlucht gevangenis moet zien te overleven. Gelet op de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan naar het oordeel van verzoeker dan ook geconcludeerd worden dat het een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt bevestigd dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM.

Uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt eveneens dat de Raad van mening is dat terugkeer naar Gaza problematisch is. Dit wordt bevestigd door de informatie opgenomen in de COI-focus "*Territoires Palestiniens – Gaza Retour dans la bande de Gaza, 8 mai 2017*". Hieruit blijkt dat de Rafah grensovergang voor het merendeel van de tijd gesloten is en dat terugkeer door de Egyptische autoriteiten niet georganiseerd wordt wanneer de grens gesloten is. Bovendien blijkt ook uit de COI-focus dat er sprake is van ernstige veiligheidsproblemen in de Sinai. Verzoeker besluit uit deze informatie dat een terugkeer naar Gaza allesbehalve gegarandeerd is. In toepassing van artikel 1D is de praktische onmogelijkheid tot terugkeer reeds voldoende voor een automatische erkenning als vluchteling, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" van mei 2013.

Indien er toch twijfel zou zijn over de geloofwaardigheid van zijn relaas, vraagt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel zou worden toegekend.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Israel destroying Gaza's fishing sector*" van B'Tselem van 29 januari 2017, het artikel "*Gaza: Looming humanitarian catastrophe highlights need to lift Israel's 10-year illegal blockade*" van Amnesty International van 15 juni 2017, het artikel "*UN aid official warns of 'disastrous consequences' of power cut in Gaza*" van United Nations News Centre van 14 juni 2017 en het artikel "*No end in sight,*" says UN Human rights expert after five decades of Israeli occupation of the Palestinian territory" van OHCHR van 19 mei 2017.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: twee medische documenten dd. 1 december 2015 met vertaling in het Frans, een aanhoudingsbevel met vertaling in het Frans en drie oproepingsbrieven met vertaling in het Frans.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende stukken gevoegd: het artikel *"If Israel were smart: In Gaza"* van Sara Roy van 15 juni 2017.

Op 5 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza"* van 1 september 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 mei 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond

uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij door Hamas wordt verdacht van spionage voor Mossad en de Israëlische autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn directe vluchtaanleiding, te verklaren of te weerleggen. Deze motieven worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: "(...) *Waarom u zou zijn verdacht van spionage voor 'Mossad' dan wel de Israëlische autoriteiten omwille van het incident begin september, is geenszins duidelijk. Uit de oproepingsbrief, die u ter staving van uw asielrelaas voorlegde, blijkt louter dat u zich op 20 september 2015 moest aanmelden op het politiekantoor van Khan Younes. In de brief wordt echter wel niet vermeld wat de reden voor deze oproeping is (zie CGVS 16/02/2017, p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zelf niet op de hoogte bent van de inhoud van de desbetreffende oproepingsbrief. In dit verband verklaarde u dat uw moeder de brief heeft gelezen en u vertelde dat u zich moest gaan aanmelden (zie CGVS 16/02/2017, p.11). Zelf heeft u nooit de brief gelezen noch een poging gedaan u omtrent de inhoud van de oproepingsbrief te informeren. Daarenboven blijkt het zagezegde attest van de rechtbank, dat u eveneens ter staving van uw asielrelaas voorlegde, in werkelijkheid een verzoekschrift van het parket te zijn waarin de gevangenis van Gaza gevraagd wordt u en uw medewerkers voor te leiden voor verhoor (zie CGVS 16/02/2017, p. 11). Dient te worden opgemerkt dat u meermaals verklaarde dat het een document betreft van de rechtbank van Khan Younes inzake uw vrijlating (zie CGVS 16/02/2016, p.11 en 12 – zie CGVS 21/03/2017, p. 5). Op basis van de vertaling is echter duidelijk dat dit geenszins het geval is. Het mag verbazen dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van een document dat u voorlegt ter staving van uw eigen relaas. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de inhoud van desbetreffend document. Dient daarenboven vastgesteld te worden dat uit dit document ook niet valt af te leiden wat aan de basis ligt van het in het verzoekschrift vermeldde onderzoek. Of u al dan niet verdacht werd van spionage omwille van de reeds bovengenoemde redenen kan uit dit document geenszins worden afgeleid. Daarenboven doet u totale gebrek aan interesse in de door u voorgelegde documenten niet enkel afbreuk aan de bewijswaarde van de documenten maar ook aan verklaringen die u ermee wil ondersteunen. Naast u gebrek aan kennis over uw documenten dient nog te worden benadrukt dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader*

van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Het door u neergelegde document betreft bovendien een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat er ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van de bovengenoemde documenten. Voorts is opmerkelijk dat u er niet in slaagde documenten van de rechtbank o.a. uw vrijspraak en de daaraan gekoppelde voorwaarden, voor te leggen.” en “De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw UNWRA-kaart, de kopie van uw geboorteakte, de kopie van uw papieren visserspasje, de kopie van uw elektronisch visserspasje, kopieën van de geboorteaktes van uw moeder, vader, broers en zussen en kopieën van de identiteitskaarten van uw moeder, uw vader en uw broer A.(...) bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw familieleden, uw herkomst, uw tewerkstelling en uw studies alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De twee medische attesten die u tot slot voorlegde, bevestigen enkel dat u verwondingen aan uw neus heeft opgelopen, vermoedelijk door een slag in het aangezicht, maar biedt op zich geen enkele informatie over de omstandigheden waarin en/of het tijdstip waarop u deze verwondingen opliep. Evenmin kan uit dit attest worden afgeleid wat de aanleiding was voor de verwonding noch geeft dit uitsluitel over de betrokkenen. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. (...)”

Ook de ter terechtzitting neergelegde documenten kunnen allerminst als objectief bewijs van verzoekers relaas worden beschouwd. Daargelaten de vaststelling dat het slechts kopieën betreft waarvan de bewijswaarde beperkt is omdat algemeen geweten is dat kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, moet het uitermate bevreemdend worden geacht dat alle stukken een logo en/of hoofding van de Palestijnse Autoriteit dragen. De Raad acht het weinig plausibel dat na de machtsvername door Hamas in 2007 in Gaza nog enig document met de naam, hoofding, logo of stempel van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd. De Raad herhaalt andermaal dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.13. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.14. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 30 januari 2017 en COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA*” van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de “*Operatie Beschermde Rand*” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een “*kruitvat*” waar twee miljoen Palestijnen “*gevangen zijn in een humanitaire tragedie*”. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat de grensovergang te Rafah midden augustus 2017 voor de eerste maal sinds mei geopend werd om aan 2500 pelgrims de kans te bieden naar Mekka af te reizen. De in Egypte geblokkeerde Palestijnen maakten van de gelegenheid gebruik om terug te keren naar de Gazastrook. De grensovergang werd op 27 en 28 augustus opnieuw in beide richtingen geopend. Hierbij werd aan gestrande reizigers en aan zogenaamde “*humanitaire gevallen*” de toelating gegeven om de grens over te steken. Hoewel uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens,

verwijzende naar voormelde COI Focus van 1 september 2017, dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet geviséerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS